

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

skal administrere Loven, og det er forudsat, at dette Udvalg skal gøre det.

Det af den ærede første Taler nævnte Spørgsmaal om at udvide Pantesikkerheden til ikke alene at gælde dette Materiel, men hele Banen og dennes Ejendele — og jeg forstod ikke alene i Relation til dette Lovforslag, men ogsaa, hvor i al Almindelighed en Kommune dækker en Banes Underskud — er et Spørgsmaal, jeg ikke er blevet præsenteret for før, og som jeg ikke kan svare noget afgørende paa. Der er i Jernbaneloven af 1908 et almindeligt Forbud mod Pantsætning af nogen Del af en Privatbanes Anlæg til Kreditorer. Hele dette Spørgsmaal maatte først tages op til Undersøgelse. Men de Kommuner, der deltager i Underskuddet, er jo i øvrigt de samme, der ejer Banerne, disse Kommuner skulde altsaa pantsætte til sig selv. Jeg kan i og for sig ikke se, at det kunde give dem nogen Betyggelse. Det er i sin Tid erklæret af Staten, at naar Kommuner deltager i Underskud, kræver Staten ikke at være med til at nyde noget i Retning af Udbytte, forinden dette Underskud er blevet tilbagebetalt. Saa jeg tror ikke, at det kan have nogen Interesse for Kommunerne. Det er i alle Tilfælde et Spørgsmaal, som ikke kan tages op ved denne Lejlighed, men som maatte rejses af Privatbanerne overfor Ministeriet, saa kunde vi drøfte hele dette Spørgsmaal. Det er i alt Fald ikke noget, der har Relation til denne Lov.

Korsgaard: Jeg kan give den højtærede Minister Ret i, at saafremt de paagældende Organisationer skal repræsenteres i Udvalget, vilde det være rimeligt, at Land-, boforeningerne ogsaa blev det. Jeg kan derimod ikke give den højtærede Minister Ret i, at der, som Sagen ligger nu, ikke mere bliver Brug for en vis Sagkundskab paa dette Omraade. Jeg maa hævde, at det, der sker ved dette Lovforslag, er, at man giver en Ramme, indenfor hvilken det er bestemt, at man kan handle saadan og saadan. Men i Virkeligheden bliver ved et Samarbejde mellem Udvalget og naturligvis — idet gaar jeg ud fra, at Ministeren vil følge Udvalgets Henstilling — de paagældende Baners Bestyrelse det Resultat, man i saadanne Forhandlinger kommer til, afgørende for, hvad man vil sætte ind i den Ramme, som Lovforslaget nu en Gang faar. Der kan for mig ikke være Tvivl om, at det meget vel kan tænkes, at der overfor enkelte Baner rejses en alvorlig Diskussion om, hvorvidt det nu ogsaa er forsvarligt til denne Bane

at ofre dette eller hint Beløb. Dèr kan jeg ikke se rettere end, at det i og for sig kunde være meget ønskeligt, at man faar en god Repræsentation for dem, som skal benytte Banerne, til at hjælpe til med at finde ud af, hvor berettiget Ønsket om Banens Bestaaen er. Jeg maa derfor for saa vidt beklage: for det første, at man er kommet for sent — i alt Fald til en vis Grad kommet for sent —, men i endnu højere Grad maa jeg beklage Ministerens, som jeg synes, temmelig afvisende Holdning. Jeg finder det meget ønskeligt, at man faar en saadan sagkyndig Repræsentation paa det omhandlede Omraade i det paagældende Udvalg.

Christensen (Høng): Til den højtærede Minister for offentlige Arbejder vil jeg bemærke, at mine Udtalelser for saa vidt gaar videre end dette Lovforslag, idet jeg ogsaa omtalte Panteret for Kommunerne for de Tilskud, som de efterhaanden kommer til at betale. Men paa den anden Side gaar mine Udtalelser heller ikke ud over Lovforslaget, for den Panteret, som indrømmes Kommunerne ifølge dette Lovforslag, drejer sig kun om en Sikkerhedsret i de Nyanskaffelser, som omhandles i denne Lov, og der er ikke noget i Vejen for, at der ogsaa gives Kommunerne Pantesikkerhed for de Beløb, dette Lovforslag bestemmer, i hele Banens Spor, Materiel, Bygninger o. s. v. Men det, der har mest Interesse, er det, der gaar ud over dette Lovforslag, den Adgang, som jeg tror, mange Kommuner ønsker til at faa en Ret som Kreditor i Banen. Det er rigtigt nok, som den højtærede Minister siger, at Kommunerne er en Slags Aktionærer i Banen og for saa vidt har Ejendomsret til dem. Men disse Aktiebeløb er nu en Gang fuldt indbetalt og giver intet Udbytte. Tværtimod giver Banerne Underskud, og den Underskudsandel, som betales Aar efter Aar, betragtes vistnok nærmest som en Slags Gave eller Understøttelse til Banen, saaledes at der overhovedet ikke udstedes noget i Retning af Gældsforskrivning til Kommunerne for disse Underskudsandele. Og selv om Kommunerne maa erkendes at være Aktionærer i Banen og derfor har en Ret, saa kan det dog ikke nægtes, at det har en ikke ringe Betydning for dem, at de ogsaa bliver anerkendt som Kreditorer for de Beløb, som de senere hen indbetaler, Beløb, der kan komme til at andrage mange Penge. Det er et Ønske, som næres i mange Kommuner, at Kommunen foruden at være Aktionærer tillige maatte være privilegeret Pantekreditor, saaledes at den, hvis Omstændighederne maatte føre det med sig,